

BEROEPS- BELANGEN

TE VEEL STUDENTEN?

De „Telegraaf” heeft, door het richten van vragen aan de betrokken onderwijs-specialiteiten, een onderzoek ingesteld naar een eventueel te veel aan studenten in de verschillende universitaire leervakken. Wij lichtten daaruit het volgende:

De heer P. J. J. Coebergh, lector in de tandheelkunde aan de rijks universiteit te Utrecht achtte de vraag, of het aantal studenten in zijn faculteit te hoog is, uiterst moeilijk te beantwoorden.

— Laten wij het feit op den voorgrond stellen, aldus de heer Coebergh, dat het aantal tandheelkundige studenten in 1897 slechts twaalf bedroeg, en dat het thans tot 330 gestegen is. Men had zich in den aanvang reeds bezorgd afgevraagd of een toeneming van 7 tot 10 studenten per jaar niet te groot mocht blijken. De toeneming bleek veel sterker te zijn en toch is het beroep economisch niet vernietigd. Dit bewijst hoe moeilijk men zich een positief beeld van deze aangelegenheid kan maken. Zeker, we weten heel goed dat het beroep door die uiterst sterke vermeerdering van het aantal tandartsen financieel achteruit is gegaan, doch de eigenaardige blik op de toekomst dien men zich in 1897 vormde is geheel onjuist gebleken.

Zal de toeneming groeter of kleiner worden? Men kan het alweer niet positief zeggen, de ervaring maant tot een voorzichtig oordeel. Waar ligt de grens in dit geval? Weer moet een stellig antwoord achterwege blijven. Anders is het b.v. bij het notarieel beroep, waar de grens door den Staat is vastgesteld.

Tal van omstandigheden, maar voornamelijk de groei van de bevolking, vervolgde onze zegsman, oefenen invloed uit op de wijziging in de behoefte aan tandartsen. Wanneer men dien groei beschouwt, kan men trachten zich een oordeel over de hier gestelde vragen te vormen, doch nogmaals: men zij voorzichtig met een uitspraak. Enkele gegevens kunnen hier echter dienen. Gedurende de laatste drie jaren nam het aantal studenten per kalenderjaar gemiddeld met 45 toe. In 1926 was het gemiddelde aantal één tandarts op 4500 inwoners in de groote centra. In het buitenland meent men dat één tandarts op 2000 bewoners mogelijk zou kunnen zijn, hetgeen ten slotte ook alleen maar een hypothese is. De bevolking in ons land vermeerderde van 1 Jan. 1927 tot 1 Jan. 1930 met circa 300.000 zielen. De toeneming van tandartsen is voor die periode bij benadering vast te stellen op 135, dat is dus voor één tandarts omstreeks een toeneming van 2.200 inwoners. Wanneer men deze cijfers beschouwt mag de omstandigheid niet verwaarloosd worden dat een groei der bevolking de behoefte aan tandartsen min of meer doet toenemen al naar deze toeneming in kleinere of grootere bevolkingscentra geconstateerd wordt. Bevolkingsgroei in groote steden werkt gunstiger dan een zelfde verschijnsel b.v. op het platteland van Drente waar men zich om tandheekunde weinig bekommert. De zorg voor het gebit is in dergelijke streken nog op den achtergrond gebleven.

— Zijn er aanwijzingen, vroegen wij den heer Coebergh, die naar uw meening de overtuiging wettigen dat het aanbod van tandheekundigen bijstand in de toekomst grooter zal zijn dan de behoefte?

— Er zijn geen werkelijke aanwijzingen. En ook de grootheid van het aantal studeerenden zegt ons te dien opzichte niets.

EEN ZONDERLINGE ADVERTENTIE.

Mevrouw de Vries-Bruins heeft aan den minister van Koloniën de volgende vragen gesteld:

Is het den minister bekend, dat voor de benoeming van „een Hollandsch sprekend tandarts, als assistent en leeraar aan de

Stovit", in de „Zahnärztliche Rundschau" van 1 Februari 1931 een oproep is geplaatst, waarbij tevens opgave werd gevraagd van den godsdienst van den sollicitant?

Zou de Minister willen meedeelen, of hij het juist acht, dat de Dienst van de Volksgezondheid in Ned.-Indië een dergelijken oproep uitsluitend laat plaatsen in een buitenlandsch tijdschrift en niet in Hollandsche bladen of tijdschriften?

Indien zijn excellentie deze handelwijze onjuist acht, zou hij dan willen bevorderen, dat in het vervolg oproepingen voor betrekkingen, waarvoor het spreken van de Hollandsche taal als vereischte wordt gesteld, ook worden geplaatst in bladen of tijdschriften, die in deze taal zijn gesteld, ten einde de keuze voor de benoeming van den meest geschikten persoon zoo ruim mogelijk te maken?

Is de minister verder niet van oordeel, dat het ontoelaatbaar moet worden geacht, om opgave te vragen van den godsdienst der sollicitanten, wanneer daarbij de bedoeling zou voorzitten, om bevoegde en bekwame tandartsen te werven, indien dezen niet den door den Dienst van de Volksgezondheid gewenschten godsdienst zou belijden?

Zou zijn excellentie bij de beantwoording van bovenstaande vragen tevens willen meedeelen, welke godsdienst voor de voorziening in deze betrekking gewenscht wordt of welke eventueel een benoeming in den weg zou staan?

TOESTANDEN AAN DE SCHOOL TOT OPLEIDING VAN TANDARTSEN.

Soerabaja, 13 Mei. — Het Soer. Hbld. veneemt, dat dr. M. F. K. H. Schöppe, directeur van de school tot opleiding van Indische tandartsen, per 1 Juli a.s. ontslag heeft gevraagd na het onderzoek ingesteld naar de toestanden en verhoudingen op genoemde school in verband met de schriftelijke vraag van het Kamerlid mevr. De Vries-Bruins. Dr. Schöppe verklaarde nooit eenigen vreemdeling te hebben voorgedragen en ook nooit getracht te hebben dit te doen. — (Aneta.)
